HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

שערב יוה"כ ולא ערב יוה"כ. לפיה ובשל מבעוד יום לשם ערוב ולא טמון ממין: **במורס של חליות.** וכשנפלה נפרדו חליותיה: **יש פורס בגין בגליס.** ואינו מייב אלא בכל שהוא: **אין פורס בגין בגליס.** מייב אלא אם כן עשה בו מלאכה כגון מממק או ממחך או מורג או מופך שהן חצות מלאכות לעצמן לגבל מוזרת חליות שאין בה אלא משום בגין אין בהה אלא בצמים ותהליס: **קס שמעיס.** דעולא: **זקף לשרגא.** שהיה רואה שיסתלק השמן למחוריו ולא ימצך אחר הפתילה ותכבה: **שרגא.** גר של מרס קרויה"ל בלע"ז: **סנוסן שמן גגר.** בשבת: **המספסף.** הנוטל ממנו ואוכל: **חייב משוס מכבה.** וכבוי בי"ט לא אשתרי: **ואו לדעתאי.** עשה השמש מה שעשה: **קנבא.** למחוט (ג) רשש שהפתילה שנעשה פחם שקורין מוקי"ל בלע"ז: **מפני דבר אחר.** לשמש ממחו: **נעשוס מחיפה.** בשלין: **נקנא.** מיסטיל"ח: **כדי לחוס עליה.** שאין כבוי זה נוהך י"ט. ואני שמעתי דהוי ליה קוסר ע"מ לבנות במקומו: **מוסר.** למשמ לנוהך יום טוב שייהנה היום שרי: **ר' יהודה.** למחר לקמן (ד) מכשירי אוכל נפש הבערה כרבנן דלרבנן הוא ואין תשמיש בכלים אלא לאדם: **לאיסיביה בו.** ואין לך עשון בית גדול מן הלקה ואוכך י"ט הוא לבשוחה שלא יצטרך לישב בשבת ובשמים: **למחלו עינא.** לשום בו כחול לרפוחה: **ריירא.** שעושה ריר בי"ח והוא עושה ליר קלילה"ח בלע"ז שמגליד תמיד: **דילמא.** פי' שנוקב כמו מחט כמו דן בית מידי (חולין דף נג.): **דמא.** שנקר"ר: **דמעמא.** מדמעמע תמיד: **קדחפא.** לשון קלחה בשפי (דברים לג) שנוקב והוא שקורין בלקלפייט"ן: **שחק אוכלא.** שחוק החולי של כל אלו: **דלפיה בשפא שרי.** דלמסקינן בשמכת ע"ז (דף כח:) שורייני דעינא בלוכנתא דלבא תלו: **סוף אוכלא ופלוחי עינא.** שקרוב להטרפות הוא ואינו כוחל אלא להגיה מאוכלו: **לאיסיביה בקפא.** שמוחב להגחם הגוף שלא יתעצן: **לרבנן.** רבי יהודה היא דאמר לעיל לכל צרכיכם: **עמין ופפא.** קוגר ופוחא ריסי עיניו להכניס הכחול: **לאיבא רב זביה.** שהיה מקשה לי כמוחך: **ושניי ליה.** ופרקתי לו: **מפייע לין בו ממש.** מי שאינו עושה מלאכה ממש אלא מסייע מעט כי שלי ובלאו הוא מחעצדל לין בו ממש. ודכי אמר בשמכת שבת בהמלניע (דף נג.) גבי זב יכול חם אינו יכול יכול חייב ושאינו יכול פטור ואע"ג דקמסייע בהדיה מסייע לין בו ממש:

מה

למכחל עינא מגברי בשבתא איבא דאמרי מי אמימר גופיה כחל עינא מגברי בשבתא אמר ליה רב אשי לאמימר מאי דעתיך דאמר עולא בריה דרב עילאי כל צרכי חולה עושין ע"י נברי בשבת ואמר רב המנונא כל דבר שאין בו סכנה אומר לנברי ועושה הני מילי היכא דלא מסייע בהדיה אבל מר קא מסייע בהדיה דקא עמיץ ופתח אמר ליה איבא רב זביד דקאי כותך ושניי ליה מסייע אין בו ממש לאמימר שרא למכחל עינא ביו"ט שני של ראש השנה אמר ליה רב אשי לאמימר והאמר רבא מת ביום טוב ראשון יתעסקו בו עממין ביו"ט שני יתעסקו בו ישראל מה שאין כן בביצה. א"ל כנהרדעי סבירא לי דאמרי אף ביצה מותרת, מאי איכא למימחש עברוה לאלול הא אמר [רב חיננא

ומדליקין לו את הנר משום רבי יצחק אמרו אף צולין לו דג קטן תניא נמי הכי מי שלא הניח עירובי תבשילין אופין לו פת אחת וטומנין לו קדרה אחת ומדליקין לו את הנר ומחמין לו קיתון אחד ויש אומרים אף צולין לו דג קטן רבא אמר לעולם שהניח ושאני הטמנה דמוכחא מלתא דאדעתא דשבתא קעביד איתיביה אביי [ג]חנניה אומר בית שמאי אומרים אין אופין אלא אם כן ערב בפת ואין מבשלין אלא א"כ ערב בתבשיל ואין טומנין אלא אם כן היו לו חמין טמונין מערב יו"ט הא היו לו חמין טמונין מיהא עביד ואע"ג דמוכחא מלתא דאדעתא דשבת קעביד אלא אמר אביי כגון שערב לזה ולא ערב לזה וחנניה היא ואליבא דב"ש: ואין זוקפין את המנורה: מאי קא עביד אמר רב חיננא בר ביסנא הכא במנורה של חליות עסקינן דמחזי כבונה דב"ש סברי יש בנין בכלים [ד] וב"ה סברי [ה]אין בנין בכלים ואין סחירה בכלים עולא אעיקלע לבי רב יהודה קם שמעיה זקף לה לשרגא איתיביה רב יהודה לעולא [ב]הנותן שמן בנר חייב משום מבעיר והמסתפק ממנו חייב משום מכבה א"ל [ג]לאו אדעתאי: אמר [ד]רב [ה]קנבא [ו]שרי: בעא מיניה אבא בר מרתא מאביי [ז]מהו לכבות את הנר מפני דבר אחר אמר לו [ח]אפשר בבית אחר אין לו בית אחר מאי אפשר לעשות לו מחיצה אין לו לעשות מחיצה מאי אפשר לכפות עליו את הכלי אין לו כלי מאי אמר ליה [ט]אסור איתיביה [י]אין מכבין את הבקעה כדי לחום עליה ואם בשביל שלא יתעשן הבית או הקדרה מותר אמר ליה ההיא רבי יהודה היא כי קאמינא אנא לרבנן בעא מיניה אביי מרבה מהו לכבות את הדלקה ביו"ט היכא דאיכא סכנת נפשות לא קא מבעיא לי דאפילו בשבת שרי כי קמבעיא לי משום אבוד ממון מאי א"ל אסור איתיביה אין מכבין את הבקעה כדי לחום עליה ואם בשביל שלא יתעשן הבית או הקדרה מותר הוא רבי יהודה היא כי קאמינא אנא לרבנן בעא מיניה רב אשי מאמימר מהו לכחול את העין ביו"ט היכא דאיכא סכנה [כ]כגון רירא דיצא דמא דמעתא וקדחתא ותחלת אוכלא לא מבעיא לי [ל]דאפי' בשבת שרי כי קמבעיא לי סוף אוכלא ופצוחי עינא מאי א"ל [מ]אסור איתיביה אין מכבין את הבקעת ושני ליה כדשנין אמימר [נ]שרי למכחל עינא מגברי בשבתא איבא דאמרי [ס]אמימר גופיה כחל עינא מגברי בשבתא אמר ליה רב אשי לאמימר מאי דעתיך [ע]דאמר עולא בריה דרב עילאי כל צרכי חולה עושין ע"י נברי בשבת ואמר רב המנונא [פ]כל דבר שאין בו סכנה [צ]אומר לנברי ועושה הני מילי היכא דלא מסייע בהדיה אבל מר קא מסייע בהדיה דקא עמיץ ופתח אמר ליה [ק]איבא רב זביד דקאי כותך ושניי ליה [ר]מסייע אין בו ממש [ש]לאמימר שרא למכחל עינא ביו"ט שני של ראש השנה אמר ליה רב אשי לאמימר [ת]והאמר רבא מת ביום טוב ראשון יתעסקו בו עממין ביום טוב שני יתעסקו בו ישראל ואפילו בשני ימים טובים של ראש השנה

מה

מכבה, גם המכבה אפילו ביו"ט אסור. א"ל עולא לאו אדעתאי, כלומר לא עשה השמש דבר זה על דעתו. וכן אמר אביי אסור לכבות הנר ביו"ט אפילו אם צריך לשמש מטתו ואין לו בית אחר ולא דבר לעשות לו מחיצה ולא כלי לכפותו על הנר. ומותבינן עליה אין מכבין הבקעת בשביל לחום עליה, ואם בשביל שלא יתעשן הבית או קדירה מותר. ופריק ההיא ר' יהודה, דתני יעשה לכם לכל צרכיכם, כי קאמינא דאסור אליבא דרבנן דאסרי. וכן א"ל רבה לאביי אין מכבין דליקה ביו"ט [משום] איבוד ממון, אבל אם הוא סכנת נפשות מכבין בשבת וכ"ש ביו"ט. איתיביה אין מכבין את כו'. ופריק האי ר' יהודה כי קאמינא לרבנן. אמר רב יהודה (וקנינא) ג) [וקנינא] שרי. פירוש יש מי שאומר כגון אבוקה שהיא עשויה בחתיכות עצים קטנים, אם נוטל בשבת מאותן העצים שלא אחזה בהן האור שרי. בעא מיניה רב אשי מאמימר מהו לכחול עין בי"ט. כגון רירא דיצא דמא דמעתא קדחא ותחלת אוכלא, לא מבעיא לי דאפילו בשבת שרי, כי קא מיבעיא לי סוף אוכלא (דפקוחי) [ופתוחי] עינא מאי, א"ל אסור. איתיביה בקעת כו'. ושני ליה האי ר' יהודה אומר עששיות של ברזל היו מרתיחין מערב יוה"כ ומטילין בצונן כדי שתפוג צינתן, אמר רב ביבי שלא הגיע לצירוף, אביי אמר אפילו תימא הגיע לצירוף, לר' יהודה דבר שאין מתכוין מותר, ומי אמר אביי הכי והא אמר אביי כר'). אמימר כחל מגוי בשבת. א"ל רב אשי כמאן כעולא דאמר כל צורכי חולה נעשין ע"י גוי בשבת, ואמר רב המנונא כל דבר שאין בו סכנה אומר לגוי ועושה, הני מילי היכא דלא מסייע בהדיה דעמיץ ופתח עיניה. א"ל רב זביד אמר לי כוותיך, ואמרי ליה מסייע אין בו ממש. אמימר שרא למיכחל עינא ע"י ישראל ביו"ט שני, ואפילו בב' יו"ט של ר"ה. א"ל רב אשי והא אמר רבא מת ביו"ט ראשון יתעסקו בו עממין, ביו"ט שני יתעסקו בו ישראל מה שאין כן בביצה. א"ל הכי השתא דאמרת ביצה מותרת, מעתה שרי לצבועי ולמחויי ולמחלוקי וכו' ומשם נשמע דהלכה לא כתנא דמשמע הכא דאיכא מלוקי הכי משמע לי דמסקנא דהלכה לו רק נר מ' מדמזמין להודלך להזכיר